

עפ"ג 25700/08/22 - זהר אלבחירי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עפ"ג 25700-08-22

בפניכב' הנשיאה רויטל יפה-כ"ץ
כב' השופט יואל עדן
כב' השופטת פאני גילת כהן

המערער:

זהר אלבחירי
ע"י ב"כ יוסי זילברברג

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל
ע"י ב"כ תהילה גלנטה, פמ"ד-פלילי

ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בבאר שבע (כב' השופטת א. צוריאלי)

בת"פ 54807-01-21 מיום 3.7.22.

פסק דין

הנשיאה רויטל יפה-כ"ץ:

המערער הורשע על פי הודאתו בביצוע עבירות של החזקת נשק (אקדח חצי אוטומטי) ותחמושת ונדון ל-18 חודשי מאסר לריצוי בפועל, 6 חודשי מאסר מותנים ותשלום קנס בשיעור 10,000 ₪. הערעור שבפנינו מופנה כנגד חומרת עונש המאסר.

ההליכים בביהמ"ש קמא

המערער הודה, לאחר תיקון **כתב האישום** במסגרת הסדר טיעון (שלא כלל הסכמות עונשיות), כי בתאריך 17.01.20 החזיק בביתו שבפזורת לקיה, במזוודת מתכת שהונחה מעל ארון המטבח, באקדח חצי אוטומטי מסוג FN כשבתוכו מחסנית, במחסנית נוספת של אקדח ובחמש קופסאות תחמושת שהכילו 213 כדורי 9 מ"מ. לפיכך, הורשע המערער בביצוע עבירות של החזקת נשק ותחמושת שלא כדין לפי סעיף 144(א) רישא וסיפא לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

לבקשת ב"כ המערער הוגש על המערער **תסקיר** מטעם שירות המבחן טרם הטיעונים לעונש (זאת ביום 17.05.22). מהתסקיר ניתן ללמוד, כי המערער בן 38, נשוי מזה כ-10 שנים ואב ל-4 ילדים; מזה כשנתיים וחצי הוא מנהל ובעלים של חנות של מוצרי עישון ונרגילות בלקיה. שניים מילדיו מוכרים כנכים על ידי המוסד לביטוח לאומי בעקבות בעיות רפואיות בלב ובכליות, ומקבלים טיפול תרופתי קבוע.

המערער הודה באופן חלקי בביצוע העבירות נשוא כתב האישום ולקח אחריות חלקית על מעשיו. לדבריו, במסגרת עמוד 1

עבודתו בחנות שבבעלותו הכיר חברה שולית למשך כחצי שנה, אשר הפעילו עליו לחץ חברתי. לדבריו חברים אלה החזיקו בתפיסה שמי שלא מחזיק נשק אינו ממלא את תפקיד הגבר בביתו, ובעקבות הלחץ החברתי שהופעל עליו, קנה באמצעותם נשק באופן לא חוקי ובעלות של 15,000 ₪. לדבריו, לאחר רכישת הנשק החברים ניתקו עימו קשר והוא החזיק את הנשק בביתו ללא שימוש.

שירות המבחן התרשם, כי מדובר באדם בעל יכולות וורבליות תקינות; השתלב באופן תקין במסגרות תעסוקתיות במהלך חייו; מביע אחריות ומחויבות לבני משפחתו הגרעינית והמורחבת; שותף בגידול ילדיו ובניהול השוטף של הבית; ואף מסייע למשפחתו בעת הצורך. הוא ללא עבר פלילי ואף לא משתמש בחומרים ממכרים, והביע רצון להשתלב במסגרת טיפולית בשירות המבחן כדי לרכוש מיומנות וכלים להתמודד עם מצבי קונפליקט. יחד עם זאת, הודאתו במעשים חלקית; הוא בעל קושי בהצבת גבול פנימי; ומעניק חשיבות רבה לשמירה על הקשר והמעמד החברתי בתפקידו כבעל עסק עצמאי.

לאור הדברים הנ"ל, המליץ שירות המבחן להטיל על המערער צו מבחן למשך שנה כדי לאפשר לו להשתלב בהליך טיפולי, ענישה מוחשית בדרך של מאסר בעבודות שירות ("כי נדרשת ענישה שתהווה מסר ברור באשר למשמעות התנהגותו ולאחריותו") ומאסר מותנה ("אשר יהווה עבורו גבול חיצוני משמעותי מפני ביצוע עבירות דומות בעתיד").

בטיעוניה לעונש עתרה **באת כוח המאשימה** למתחם עונש שינוע בין 18 ל-36 חודשי מאסר (בהתאם להנחיות פרקליט המדינה שהגישה לעיון ביהמ"ש ובהתאם לרמת ענישה בפסיקה שהציגה); עמדה על חומרת העבירות בהן הורשע המערער והצורך להחמיר בענישה בעטיין; וביקשה למקם את עונשו של המערער בחלקו הנמוך של המתחם לצד מאסר מותנה, קנס משמעותי והתחייבות.

לעומתה עמד **ב"כ המערער** על נסיבותיו האישיות של המערער כפי שקיבלו ביטוי בתסקיר שהוגש עליו; על רצונו הכן להשתלב בהליך טיפולי; ביקש לאבחן את הפסיקה שהוצגה על ידי המאשימה והציג פסיקה במקרים דומים להבנתו, בהם הוטלו עונשים הכוללים מאסר בדרך של עבודות שירות; הדגיש שמדובר במעידה חד פעמית שארעה לפני זמן רב; עמד על חיוניות נוכחותו של המערער בביתו כדי לסייע בגידול ילדיו, במיוחד אלה הזקוקים תדיר לטיפולים רפואיים (הציג מסמכים - נ/1); וביקש להסתפק בענישה המומלצת בתסקיר, היינו - מאסר בדרך של עבודות שירות.

הנאשם פנה אף הוא לביהמ"ש וציין, כי הוא מודה **"בטעות הזו"** וביקש לאפשר לו לחזור לילדיו, שכן **"אני היחיד שלוקח אותם לבית החולים ואם בית המשפט יחזיר אותי לכלא הם הולכים לאיבוד. אף אחד לא יטפל בהם. אני מצטער על העבירה"**.

בגזר דינו בחן ביהמ"ש קמא את כל הנתונים שהובאו בפניו - את מעשי המערער, את האמור בתסקיר, את טענות הצדדים ואת הפסיקה שהוגשה לעיונו. לצורך קביעת המתחם, בחן ביהמ"ש גם את הפסיקה שעניינה עבירות הנשק למיניהן ואת נסיבות ביצוע העבירה שבפניו, וקבע, בין היתר, בעניין זה, כי **"אין חולק כי כתוצאה מביצוע מעשיו של הנאשם לא נגרם כל נזק..."** **אולם "אשר לנזק שצפוי היה להיגרם כתוצאה מביצוע המעשים, הרי.. שמדובר בנזק פוטנציאלי אשר מפניו יש להגן על הציבור"**; כי מכתב האישום לא עולה הסיבה לביצוע העבירות, וכל שיש בעניין זה הם דברי המערער בפני שירות המבחן ולפיהם **"מטרת ההחזקה בנשק הייתה בעיקר לצורכי הגנה עצמית, אם כי, לא צויין איום קונקרטי כלשהו ברקע"**; כי מיקום החזקת הנשק והתחמושת, בבית המערער, היה

"במקום שאין עליו שמירה קפדנית, בסביבת מגורים בהם מתגוררים בני המשפחה, במקום שמידת הנגישות שלו בינונית"; וקבע כי העונש ב"עבירות המתבצעות בנשק צריך להיות מושפע מפוטנציאל הסיכון הטמון בנשק המוחזק שלא כדן תוך התייחסות בין היתר לסוג הנשק הספציפי בו בוצעה העבירה... ובענייננו לא עסקין בנשק התקפי רב עוצמה אשר השימוש בו יכול להביא להרג ללא הבחנה". ולאחר שבחן את מדיניות הענישה הנוהגת, פסק כי "לאור המגמה המובהקת בפסיקת בתי המשפט להחמיר בענישה בעבירות הנשק... מתחם העונש ההולם הוא 12 עד 36 חודשי מאסר בפועל, בצירוף ענישה נלווית הכוללת אף קנס כספי".

לאחר כל זאת, בחן ביהמ"ש את נסיבותיו האישיות של המערער (ובין היתר את היותו חסר הרשעות קודמות ואת מצבו הבריאותי של ילדיו); מצא כי אין מקום לסטות מהמתחם, גם לא לקולא, מאחר ולא נמצא **"כי הנאשם השתקם או קיים סיכוי של ממש שישתקם, באופן המצדיק חריגה ממתחם העונש ההולם וקביעת עונשו של הנאשם לפי שיקולי שיקומו"**; והוסיף, כי **"ככלל, בעבירות אלו, יש לתת משקל לשיקולי הרתעת היחיד והרבים על מנת להגן על הציבור מפני השימוש בנשק חם המוחזק באופן בלתי חוקי"**.

לאור כל זאת, דן ביהמ"ש את המערער לעונשים כמפורט לעיל.

הטענות במסגרת הערעור

טענתו העיקרית של ב"כ המערער הייתה, כי ביהמ"ש שגה עת החמיר בעונשו של המערער ולא אימץ את המלצות שירות המבחן. לעמדתו, הטעות החלה עם קביעת מתחם שגוי ומחמיר אשר אינו משקף את מדיניות הענישה הנוהגת; לאחר מכן לא ניתן משקל של ממש לסוג הנשק אותו החזיק המערער ולכך שלא נעשה בו כל שימוש; לא ניתן משקל של ממש לנסיבותיו של המערער (כמו לכך שהוא נעדר עבר פלילי, שהודה בעובדות כתב האישום שתוקן ורוכך מהותית, ששירות המבחן המליץ על ענישה מקלה בעניינו, למצבו הבריאותי של ילדיו, ולכך שגילה מוטיבציה של ממש לשיקום); לא ניתן משקל לכך ש**"לא מדובר בעבריין נשק ידוע ומתוחכם או מי שמשתייך למשפחת פשע ותחת ידיו מצבור אמל"ח. מדובר באב לשלושה (צ"ל ארבעה - ר.י.כ.) ילדים עם נסיבות חיים שאינן פשוטות, והחשוב מכל בענייננו, ולכך שלא ניתן משקל - בחור שנעדר כל עבר פלילי"** (סעיף 27 להודעת הערעור).

ב"כ המערער חזר על טענות אלה במהלך הדיון, והוסיף, כי **"המערער הוא אדם בעל משפחה, ילדים, אין לו עבר פלילי, שום תיק פתוח, עובד כל חייו, ניסה להתחיל ללמוד ברומניה אבל בשל מצב כלכלי, אבא היה שומר, חזר לארץ הקים משפחה יש לו שני ילדים חולים כליות ולב, הוא מלווה אותם. הוא חטא. הסביר את החטא שלו, אמר מודה אני. לא נשמע אף עד, לקח אחריות מלאה. הוא שם את זה במקום רחוק שאף אחד לא יגיע לזה... הוא לא עשה בזה שום שימוש, ואין מחלוקת"**. לפיכך, ולאור פסיקה שהגיש, ביקש ב"כ המערער להסתפק בענישה בדרך של עבודות שירות, או, לכל הפחות, בענישה בתחתית המתחם שקבע ביהמ"ש עצמו (**"הוא חייב להיות בתחתית המתחם, אם לוקחים את כל הנסיבות של מה שבית המשפט קובע, ואיפה להציב בתוך המתחם. כשאנו רואים שיש תסקיר חיובי, ואין עבר פלילי, ומדובר באדם צעיר, עם נסיבות אישיות קשות וילדים חולים"**).

לעומתו ביקשה ב"כ המשיבה לדחות את הערעור. לעמדתה, המתחם שנקבע (בתחתיתו) - נמוך, אך היות ולא הוגש ערעור מטעם המדינה ציינה, כי גם בתוך המתחם שנקבע, ומאחר והעונש לא נגזר בתחתית המתחם, עולה כי ביהמ"ש נתן את המשקל הראוי לשיקולי הרתעת היחיד; לתסקיר ממנו עולה כי המערער משליך את האחריות למעשים על

אחרים; לשיקולי הרתעת הרבים ("הרתעת הרבים בימים אלו, זו לא קלישאה לטעון. אפילו ילדים קטנים, שמשחקים בגן שעשועים מוצאים את מותם מעבירות נשק, לצערי הרב גם במחוז שלנו, יש לא מעט ילדים ששילמו או בגופם או בחייהם"); ולאופן החזקת הנשק.

דין

הלכה היא כי בית המשפט לא יתערב בעונש שהושת על ידי הערכאה הדיונית, אלא במקרים שבהם ניכרת חריגה קיצונית ממדיניות הענישה הנהוגת במקרים דומים, או כאשר נפלה על פני הדברים טעות מהותית ובולטת בגזר הדין (ע"פ 2260/22 פלוני נ' מדינת ישראל, מיום 18.7.2022). המקרה שבפנינו אינו נופל בגד מקרים חריגים אלה.

החומרה הרבה של העבירות שעניין החזקה או הובלה של נשק ותחמושת, נדונה רבות בפסיקת בתי המשפט, כאשר בשנים האחרונות חלה החמרה בענישה בגין עבירות אלה נוכח הפיכת העבירות בנשק, לתופעה נפוצה המסכנת את שלום הציבור. להלן כמה קביעות שקבע ביהמ"ש העליון בנושא:

ברע"פ 5613/20 זאקי אלהוזייל נ' מדינת ישראל מיום 25.8.2020, קבע כב' השופט אלרון:

**"עבירות בנשק הפכו בשנים האחרונות, למרבה הצער, לתופעה נפוצה בקרב אוכלוסיות שונות בחברה הישראלית, המביאה לעתים מזומנות לפגיעה בחפים מפשע ולאובדן חיי אדם. כתוצאה מכך, בית משפט זה שב וקבע כי מתחייבת החמרה ממשית בענישה על עבירות אלו, על מנת לשדר מסר מרתיע מפני ביצוען...
בנסיבות אלה, אף שעל רקע נסיבותיו האישיות של המבקש, העונש שהושת עליו מחמיר עמו קמעה, לא מצאתי כי הוא סוטה באופן ניכר ממדיניות הענישה המקובלת במקרים דומים... זאת, בפרט כאשר קיימים בענייננו שיקולים כבדי משקל בדבר הצורך בהרתעת הרבים..."**

ברע"פ 5330/20 סמיר ענבתאוי נ' מדינת ישראל וע"פ 6181/20 מדינת ישראל נ' סובחי וג'נאן (מיום 22/11/20) נדון עניינם של שלושה שהורשעו, יחד עם שניים אחרים, בעבירות בנשק. וכך קבע ביהמ"ש העליון:

"בלב הדברים, עומדת החומרה היתרה הנובעת לביצוע עבירות בנשק, לסוגיהן. בית משפט זה חזר ועמד בפסיקתו, לרבות בשנים האחרונות, על הסכנה הממשית הגלומה בעבירות אלה לשלום הציבור ולביטחונו ועל הצורך האקוטי במיגורן, ובכלל זה על הצורך בהחמרת הענישה. ככלל, עונשם של המעורבים בעבירות בנשק הוא מאסר ממושך לריצוי בפועל, אף אם הם נעדרים עבר פלילי מכל סוג שהוא וזו להם העבירה הראשונה (ע"פ 2564/19 אזברגה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 10 (18.7.2019)), וכך גם אם מדובר בבגירים צעירים, במקרים המתאימים (ע"פ 8045/17 בראנסי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 29 (16.8.2018) (להלן: עניין בראנסי)). יתרה מכך, בשל החומרה היתרה שבעבירות אלו והסיכון הגבוה שיש בהן לשלום הציבור ניתן משקל רב יותר לאינטרס הציבורי ולשיקולי ההרתעה מאשר לנסיבותיו האישיות של הנאשם (עניין בראנסי, פסקה 11). גישה מחמירה זו מיושמת גם במקרים שבהם נרכש הנשק למטרת 'הגנה עצמית', מתוך הבנה כי זמינות נשק בלתי חוקי מעודדת שימוש בו לביצוע עבירות ונושאת עמה פוטנציאל גבוה לפגיעה ממשית וקשה בביטחון הציבור ובשלומם (ע"פ 4406/19 סובח נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסק דין של השופט מ' מזוז (5.11.2019))."

בע"פ 8045/17 מחמוד בראנסי ואח' נ' מדינת ישראל (מיום 16/08/18, המוזכר בפסק הדין שלעיל) נדון ענינם המערערים שהורשעו בעבירות של סחר בנשק ובתחמושת, של קשירת קשר לסחר בנשק ובעבירות נלוות ונדונו לעונשים שונים (אכן, מדובר בעבירות חמורות מאלה שבהן הורשע המערער שבפנינו, אך ההלכה שנקבעה נכונה לגבי כל עבירות הנשק), וכך נקבע, בין היתר (סעיף 11 לפסק הדין, כב' השופט מינץ):

"החומרה היתרה הכרוכה בעבירות נשק והסיכון הנשקף מביצוען לציבור, מקבלים משנה תוקף בשים לב להיקפיה של התופעה ואופן התפשטותה. כמענה לכך, מסתמנת בפסיקה מגמה עקבית להחמיר את הענישה בגין עבירות אלו, באופן שיהלום את מידת פגיעתן בערכים המוגנים ויקדם את מיגור התופעה... משכך, חרף עיקרון הענישה האינדיבידואלית והמשקל שיש ליתן לנסיבותיו האישיות של כל נאשם לגופו, בבואו לגזור את דינו של מי שהורשע בביצוע עבירות חמורות אלו, על בית המשפט לתת בכורה לשיקולי ההרתעה והאינטרס הציבורי... כן יודגש, הגם שעסקאות סחר בנשק מערבות מטבע הדברים גורמים שונים שחלקו של כל אחד מהם בעסקה הוא משתנה, יש חשיבות בענישה מוחשית של כל אחת ואחת מהחוליות בשרשרת הסחר. כל אחת מאותן חוליות "מוחזקת כמי שמודעת לתוצאות האפשריות הקשות העלולות לנבוע מהשימוש שייעשה בנשק לאחר שיגיע אל 'הצרכן הסופי' בקצה השרשרת"..."

בע"פ 2564/19 איברהים אזברגה נ' מדינת ישראל (מיום 18.07.19) קבע ביהמ"ש העליון, עת דן בעניינו של מי שהורשע בביצוע עבירה של נשיאת נשק, כדלקמן:

"בית משפט זה עמד בשורה ארוכה של פסקי דין על חומרתן הרבה של עבירות הנשק ועל הסכנה הגבוהה במיוחד לשלום הציבור וביטחונו הטמונה בנשיאה והחזקה של נשק. הדבר חמור שבעתים במציאות הישראלית שבה נשק בלתי חוקי עשוי לשמש הן לפעילות חבלנית עוינת על רקע ביטחוני הן לפעילות עבריינית... לפיכך, קיימת בפסיקה מגמת החמרה ברמת הענישה של המעורבים בעבירות נשק תוך מתן ביטוי עונשי הולם לסכנה הנשקפת מהן; וזאת במטרה להרתיע את היחיד והרבים גם יחד מפני ביצוען. ברירת המחדל בעבירות נשק היא אפוא מאסר בפועל גם כאשר הנאשם נעדר עבר פלילי, כבענייננו..."

גם בעניין ע"פ 4406/19 מדינת ישראל נ' סובח (מיום 05.11.19) דן ביהמ"ש העליון בסוגיית ההחמרה בענישה בעבירות בנשק, ופסק:

"התופעה של החזקת נשק שלא כדין על ידי אזרחים מהווה איום על שלום הציבור ועל הסדר הציבורי. היא התשתית ו"הגורם בלעדיו אינן" (causa sine qua non) למגוון רחב של עבירות, החל בעבירות איומים ושוד מזוין, המשך בעבירות גרימת חבלה חמורה וכלה בעבירות המתה. לעתים קרובות הנשק הבלתי חוקי נרכש מלכתחילה למטרות עבירה, ואף אם הנשק נרכש למטרות "הגנה עצמית", הזמנות של הנשק מעודדת את השימוש בו לביצוע עבירות שונות ולחרפת תוצאותיהן.

על כן, המאבק בתופעות האלימות החמורות בחברה הישראלית בהן נעשה שימוש בנשק מחייב, מעבר למאמץ "לשים יד" על כלי הנשק הבלתי חוקיים הרבים שבידי הציבור, גם ענישה מחמירה ומרתיעה בעבירות נשק, לרבות על עצם החזקה או רכישה שלא כדין של נשק. אזכיר כי המחוקק ביטא את גישתו המחמירה לתופעה זו כאשר קבע עונשים מחמירים... זאת אף בלא שנעשה

בנשק שימוש לביצוע עבירה נוספת.

ביעור תופעת החזקת כלי נשק בלתי חוקיים הוא אפוא אינטרס ציבורי מהמעלה הראשונה ותנאי הכרחי למאבק בתופעות הפשיעה האלימה לסוגיה הרווחות במקומותינו, בבחינת "ייבוש הביצה" המשמשת ערש לגידולן של תופעות אלה. מהלך כזה מחייב הירתמות גם של בתי המשפט, על ידי ענישה מחמירה ומרתיעה לעבירות נשק בלתי חוקי באשר הן, וכל שכן מקום שנעשה בנשק כזה שימוש בביצוע עבירות אלימות לסוגיהן..."

וכך פסק כב' השופט שטיין בע"פ 147/21 מדינת ישראל נ' ירין ביטון (מיום 14.2.2021):

עבירות נשק לסוגיהן היו זה מכבר למכת מדינה. האיסורים על עבירות כאמור באים להגן על ערכים חברתיים שכוללים שמירה על חיי אדם ועל שלמות גופו, וכן שמירה על סדרי חיים תקינים ושלווים שאינם מופרעים על ידי איש האוחז באקדח, ברובה, או בתת-מקלע. יתירה מכך: עסקינן באיסורים על מעשי הכנה לקראת ביצועם של מעשים פליליים חמורים ומסוכנים עד-מאד, אשר נעשים באמצעות כלי ירייה ואשר כוללים איומים, תקיפה, ירי במקום מגורים, גרימת חבלה והמתה. בדרך כלל, מעשי הכנה שאינם מגיעים כדי ניסיון לעבור עבירה פלילית אינם בני עונשין; ואולם, לא כך הוא כאשר מדובר במעשי הכנה שחומרתם מגיעה כדי סיכון ממשי וחמור לפרט ולחברה כאחד (ראו: ש"ז פלר, יסודות דיני העונשין 48-52 (כרך ב', תשמ"ז)). על מעשי הכנה כאלה נענשים בחומרה, ואין זה מקרי שעצם הרכישה או ההחזקה של כלי נשק בלא רשות על פי דין להחזקתו גוררת אחריה עונש מרבי של שבע שנות מאסר, כאמור בסעיף 144(א) לחוק העונשין. עונש זה ועונשים אחרים, שחלקם חמורים אף יותר, אשר מוטלים על עברייני נשק, מהווים חלק ממלחמתה הבלתי מתפשרת של החברה בנגע ששמו זילות חיי אדם והקלות הבלתי נסבלת של הלחיצה על ההדק (ראו דברי השופט י' אלרון בע"פ 4406/19 מדינת ישראל נ' סובח [פורסם בנבו] (5.11.2019) (להלן: עניין סובח))..."

בעניין ע"פ 78/21 פלוני נ' מדינת ישראל (מיום 26.07.22, כב' השופט אלרון) נפסק:

" בית משפט זה שב פעם אחר פעם על חומרתן של עבירות הנשק, ועל הצורך בענישה הולמת ומרתיעה במקרים אלו נוכח הסיכון הרב הנשקף מהן..."

כפי שצינתי לא אחת, יש לנקוט בענישה ממשית כלפי "כל חוליות השרשרת העבריינית" של השימוש בנשק לא חוקי..., ומשכך אין להפחית מחומרת מעשי המערער בשל העובדה שאלו אירעו "במסגרת דקות ספורות" ואף "לא היה כל שימוש בנשק" כלשונו. המסר העונשי הנגזר ממדיניות הענישה האמורה הוא כי שומר נפשו ושלומו - ירחק מעבירות הנשק באשר הן, קלות כחמורות".

ומן הכלל אל הפרט.

כאמור, לא מצאנו ממש בערעור זה. כך, לא מצאנו כל ממש בטיעון לפניו החמיר ביהמ"ש עם המערער בעצם קביעת מתחם העונש; קל וחומר כאשר לא הורה על ענישה בתחתית המתחם שקבע. יצוין, כי ערכאת הערעור בוחנת את התוצאה העונשית הסופית, וגם אילו הייתה נופלת שגגה במלאכת גזירת העונש בידי בית המשפט קמא ובאופן יישום מנגנון הבניית שיקול הדעת, לא היה בכך כדי להצדיק התערבות של ערכאת הערעור (ראו ע"פ 5407/21 דלאשי נ' עמוד 6)

מדינת ישראל (מיום 15.2.2022). בהערה נוסף ונציין, כי יש ממש בטענת ב"כ המשיבה ולפיה, אם בכלל נפלה שגגה בעת קביעת המתחם, היה זה עת נקבע כי תחתית המתחם תחל ב-12 חודשי מאסר, ולא למעלה מכך. לא למותר לציין לעניין זה, כי יחד עם האקדח שהחזיק המערער במזוודה במטבח ביתו, הרי שהחזיק גם בכמות עצומה של כדורים לאותו האקדח - 213 במספר.

זאת ועוד, וכפי שצוין בפסיקה שהובאה לעיל, בשל החומרה היתרה שבעבירות בנשק והסיכון הגבוה שיש בהן לשלום הציבור, ניתן משקל רב יותר לאינטרס הציבורי ולשיקולי ההרתעה מאשר לנסיבותיו האישיות של הנאשם. לפיכך, ובשל הרתעת הציבור, ואף הרתעת היחיד, לא היה מקום לדון את המערער לענישה בתחתית המתחם, כנטען.

ובאשר לטענה, כי היה מקום לאמץ את המלצות התסקיר, די אם נציין, כי שיקולי שיקום, חרף חשיבותם, אינם חזות הכול, והם נלקחים בחשבון בין יתר שיקולי הענישה (ע"פ 8622/21 **הולר נ' מדינת ישראל**, מיום 15.5.2022). ויודגש, כי גם שירות המבחן לא בא בהמלצה שיקומית-טיפולית בעניינו של המערער, ומכל מקום, המלצתו - כשמה כן היא, בגדר "המלצה" בלבד, אשר יש בה אך כדי לסייע לבית המשפט במלאכת גזירת העונש (ע"פ 2260/22 **פלוני נ' מדינת ישראל**, מיום 18.7.2022).

גם לא מצאנו ממש בטענה, כי ביהמ"ש קמא לא יישם אל נכונה את כלל האחידות בענישה ולא התייחס לפסיקה שהובאה על ידי ההגנה בעת שגזר את עונשו של המערער. נהפוך הוא, ביהמ"ש בחן את כל הפסיקה שהובאה בפניו (כפי שאף אנו עשינו טרם מתן פס"ד זה), ובצדק לא מצא, כי יש לאמץ את הפסיקה שהובאה מטעם הסנגור בשל הנסיבות השונות של המקרה שבפנינו.

סוף דבר

כפי שהודגש בפסיקת בתי המשפט השונים, ביעור תופעת החזקת כלי נשק בלתי חוקיים הוא אינטרס ציבורי מהמעלה הראשונה ותנאי הכרחי למאבק בתופעות הפשיעה האלימה לסוגיה הרווחות במקומותינו, ועל בתי המשפט לתרום תרומתם למלחמת חורמה זו על ידי ענישה מחמירה ומרתיעה לעבירות נשק בלתי חוקי באשר הן. וגם כאשר מדובר "רק" בהחזקת נשק שלא כדין; וגם אם נטען כי מדובר בנשק המיועד "רק" להגנה עצמית, יש ליישם את הגישה המחמירה הזו. וכפי שקבע ביהמ"ש העליון, זמינות נשק בלתי חוקי מעודדת שימוש בו לביצוע עבירות ונושאת עמה פוטנציאל גבוה לפגיעה ממשית וקשה בביטחון הציבור ובשלומו.

נוכח האמור, אין מקום להתערב בעונש אשר נגזר על המערער - העונש הולם את חומרת מעשיו; עולה בקנה אחד עם מדיניות הענישה הנוהגת; ומתחשב כראוי במכלול נסיבות העבירה ונסיבותיו האישיות.

אשר על כן, דין הערעור להידחות.

ניתן היום, י"ג כסלו תשפ"ג, 07 דצמבר 2022, במעמד הצדדים.

פאני גילת כהן,
שופטת

יואל עדן, שופט

רויטל יפה-כ"ץ, נשיאה